

## SRAZ MATURANTŮ

Vašek Brdlík prohlížel seznam a zamyšleně si klepal tužkou na kouřením zažloutlé zuby. Vedle sedící Tonda Šimeček se zvolna rozhlédl po salónku restaurace „Na vyhlídce“ a posléze vyrušil Vaška otázkou: „Tak kolik si myslíš, že tentokrát přijde lidí?“

„No – doufám, že nás bude aspoň patnáct. Ten salónek nám pronajali zadarmo jen když objednáme patnáct večeří a bude nějaká konzumace navíc. Jinak nám naučtují pětikilo navrch“.

„No – doufám, že nás bude aspoň patnáct. Ten salónek nám pronajali zadarmo jen když objednáme patnáct večeří a bude nějaká konzumace navíc. Jinak nám naučtují pětikilo navrch“.

„To by pořád bylo ještě lepší, než jak nám minule utekl bez placení Láďa Hébl, když toho předtím sežral a vypil nejmíň za devět set a my se potom o ten jeho dluh museli dělit“ povzdychl si Tonda. Láďa Hébl to dotáhl z celé třídy nejdále – až na poslance – a jako takový trpěl chorobou z povolání, totiž selektivní zapomnětlivostí. Na některé věci ne a ne si vzpomenout, ačkoliv jiné si pamatoval až moc dobře.

„Takže toho si můžeme škrtnout, tentokrát určitě nepřijde .... to až zas za pár let, až si bude myslet, že se na to zapomnělo. Což se ovšem dost mejlí – tohle si budu na něj pamatovat dlouho ....“.

„Jo – abych nezapomněl“ řekl Tonda „Karásková, teda za svobodna Hejlíková, mi majlovala, že taky nemůže přijít, že je v osmém měsíci, takže tu škrτάme taky“.

„Človče, kolikátý dítě už vona vlastně čeká? Vždyť se takhle omlouvá snad už po šesté ....“

„Tak to přesně nevím, ale to jsou už takové životní osudy ... ona je potřetí rozvedená, ale teď už se s nějakým papírováním ani nezatěžuje ... vždycky si zase znova vybírá takové ty rodinné typy, co chtějí mít mermomocí děti a když už jim teda vyhoví, tak jí ten rodinný typ mezitím uteče k nějaké bezdětné. Minule si stěžovala, že pro výplaty alimentů si už musí vést přehled ve spreadsheetu, aby v tom neměla hokej. A protože jsou mezi nimi i dva cizinci, tak to má i s automatickou konverzí cizích měn podle aktuálního kurzu. Ukazovala mi to - měla to celé na smartphonu – pokrok holt nezastavíš“.

„No jo, tohleto já dobře znám. To u nás v práci je zase nějaká ženská, kde v její rodině má každý jiné příjmení – nenajdeš tam mezi nima jedno jediný stejné jméno. Její matka jí měla s nějakým Vaněčkem, ale pak se rozvedla a s dalším chlapíkem měla jejího brácha co se jmenuje Buriánek, ale teď už se jmenuje Povejšilová, přičemž už zas pracuje na rozvodu, takže to bude ještě jinak. A tahle její dcera, co o ní mluvím, je už taky dvakrát rozvedená a jednoho kluka má s nějakým Bukáčkem a dceru zase s Petrtýlem, ovšem ona sama se teď jmenuje Drahorádová. A ten její brácha byl nejdřív u těch menšinově orientovanejších a nechal si registrovat příjmení svého partnera, jenže pak se nějak vzpamatoval a vzal si nakonec normální ženskou a aby jí to nebylo líto tak si pro změnu nechal na matrice napsat

na sebe její jméno. Takže tahle rodina si nemůže dohromady ani koupit hrobku, protože by ten její nadpis připomínal stěhování národů a kameníci by to museli imrvére přesekávat.“

„No - a málem bych zapomněl - také Kostěj Nesmrtelný volal, že nepřijde – toho si můžeš škrtnout rovnou taky“ řekl Tonda.

„Jak to?“ divil se Vašek „Vždyť se minule tak náramně bavil ... a nakonec pak byl spařenej jak heřmánek, a to nejmíň třikrát po sobě“.

Kostěj Nesmrtelný, občanským jménem Jaromír Foltýn, totiž získal svou přezdívku podle jedné záporné nadpřirozené bytosti z ruských bylin, kterou nebylo téměř možné udolat. Foltýn totiž na různých večírcích, tanečních zábavách a srazech všechny udivoval svou regenerační schopností. Hned od počátku do sebe lil alkohol jako zjednaný, záhy odpadl a na vhodném místě, na záchodě, v opuštěné šatně či jenom tak pod stolem, usnul. Ovšem po kratší době se vzbudil zcela svěží, diskutoval, smál se, vtipkoval, tančil a opět vesele popíjel. Za relativně krátký mejdan dokázal zvládnout tři až čtyři recyklační šlofiky a domů odcházel v mnohem lepší kondici než většina ostatních účastníků.

„Ale to máš tak ... z toho, co mi naštvaně vysvětloval, jsem pochopil, že mu někdo na minulém srazu nacpal do kapes u saka taková ta voňavá vajíčka, jak je dávají do pisoárových mušlí, zrovna když on asi ležel na záchodě. Teda ... ty vajčka byly už použité ... někdo je tam asi vybral z mušlí a protože jsme sraz měli tenkrát výjimečně v zimě, tak na to mohl mít případně i rukavice. Foltýn si pak chtěl hrát doma na slušňáka-abstinenta, co se už nemohl dočkat návratu od nemilé povinnosti zpět k drahé rodině, ale když ho stará očichala, prošacovala a vyndala mu je z kapes, vypadl z role. Začal blábolit něco o přehlédnutém naftalínu od loňska, dostal pár facek a ona pak ty vajčka zalepila do obálky, přinutila ho ji podepsat jako důkaz, se kterým pak chtěla jít k soudu a žádat o rozvod z důvodu nesnesitelného týrání. A tak on teď tvrdí, že mezi takové podrazáky, jako jsme my, už ani nepáchne“.

„Páchnout on musel pěkně tenkrát, takže si to vlastně vybral na dlouho dopředu“ zasmál se Vašek „Trouba ... kdyby to zahrál šikovně, nakonec i ten rozvod z toho mohl vytřískat“.

Do salónku mezitím veplul muž strohého až nakyslého vzezření, ostříhaný na krátkého ježka a oděný do nažehleného tvídového obleku, se kterým se poněkud tloukly hnědé vycházkové polobotky vojenského typu. Napochodoval až k organizátorům srazu, zastavil se před nimi, pohlédl krátce na hodinky a stroze řekl: „Je sedmnáct nula nula. Jak to, že tu ještě nikdo není? Dochvilnost, přesnost a odpovědnost – to jsou hodnoty, které zřejmě dnes už nikomu nic neříkají“.

„Hele, Somráku“ pravil Vašek s nechutí „Tady se nebude konat tanková bitva u Kurska, tohle má bejt jen takovej obyčejnej maturitní sraz. Kapišto? Každěj přijde tak, jak se mu to bude hodit. Běž si támhle sednout, dej si pivo a neotravuj“.

Robert O. Somák se otočil a za nespokojeného brumlání zamířil na vykázané místo. Jako bývalý lampasák měl určité zásady a hlavně nepřekonatelné nutkání tyto zásady vnucovat ostatním. Žena s ním měla doma peklo, protože on už třikrát - se slovy „Iháře doma nesnesu“ - vyhodil z okna ve čtvrtém patře na dlažbu hodiny, které zrovna neukazovaly na chlup

přesný čas. V tom posledním případě to pokojové hodiny odnesly poněkud nevinně, protože Somák jaksi nepostřehl, že den předtím došlo k přechodu na letní čas, což ho následně stálo návštěvu a zdvižený prst v manželské poradně. Z aktivní vojenské služby byl převelen do zálohy poté, co jeho zlepšovací návrh, aby zahrádku na výločkách vyšších důstojníků tvořil z úsporných důvodů žlutý kabel dvojlinka, posuzovala nezávislá komise složená z jednoho elektrotechnika a dvou psychiatrů.

Postupně se začali trousit další účastníci srazu a Vašek si spokojeně odškrtoval další jména na svém seznamu. Jarolímková, Hustoles, Hofírek, Maštálková, Hamáčková a další se postupně přicházeli do sálu, až si konečně u číslovky šestnáct mohl Brdlík s úlevou oddechnout – konzumace byla zachráněna. Jako v každé lepší společnosti, i tady se bývalí maturanti mezi sebou začali předvádět, jeden na druhého vytahovat a všichni dohromady pomlouvat nepřítomné.

„Kdepak je Kohlíčková?“

„No ta udělala štěstí – potom co vyhrála nějakou okresní soutěž krásy ve *Veverské Bítýšce*, tak se vdala do Rakouska za nějakého postaršího pracháče“.

„A vidíš, kdo by to byl řekl, když tenkrát při hodině krásné literatury nahlas prděla a vzdorovala češtinářce tvrzením, že jí maminka zakázala to potlačovat, aby neonemocněla“.

„Právě a ještě s tou její celulitidou ... to musel bejt ten Rakušák slepej jak patrona“ podotkla silně obézní Hamáčková, u které nehrozilo, že by měl někdo zájem zkoumat u ní stav pokožky na inkriminovaných místech.

„To moje dcera, jako Vendulka, se sice vdala za Čecha, ale hrozně bohatého“ hlásila pyšně Jarolímková. „Naše malá vnučka teď dostala k nafoukám pianino a učitelka hudby, co k nim dochází a bere dvanáct set za hodinu říká, že jde o mimořádný talent.“

„Ten talent musí mít hlavně ta úča, když umí takhle šikovně škubat z hejlů prachy“ kontrovala Maštálková. „To náš malý Honzík dostal rovnou koncertní křídlo – kdepak pianino. Křídlo je křídlo“.

„A co ten barák? Kdo z vás takový má?“ rozčilovala se Jarolímková nad nedostatkem obdivu u ostatních a vytáhla z kabelky svazek fotek ze kterých řvaly barvy. „Hele tady máš ohromnej barák i se zahradou, jezírko i s Rusalkou a zmenšenou kopií Kárlštejna, tady je pětadvacetimetrový bazén a tady drahej teréňák ... to mrkáš, co?“

Hamáčková nechtěla zůstat pozadu a vytáhla fotky ze zájezdu do Řecka, což se setkal s posupnými úsměvy, protože Řecko – jak prohlásil Hustoles – je destinace vhodná leda tak pro socky, kterým v rámci nově zavedené S-karty nepřišly včas peníze. Hamáčková bylo přičteno k dobru pouze to, že soubor neobsahoval její fotku v plavkách.

Vašek Brdlík se úlisně usmál a řekl: „No tak - děvčata ukažte mi taky ty fotky, ať se pokochám“. Když mu nic netušící dámy s nebývalou ochotou donesly inkriminované fotky až do čela stolu, Vašek se na ně ani nepodíval, nýbrž je pečlivě složil na hromádku, strčil do

aktovky a pevně pravil: „Ty fotky dostanete až při odchodu. Do té doby se tu budeme bavit normálně, jako kdysi zamlada, když jsme měli všichni holej zadek“.

Ale kýžený klid se nekonal. Robert O. Somák mezitím stačil vyvolat hádku s vrchním: „Jak to, že na jídelním lístku nemáte vyplněno jméno kuchaře? Rubrika „Dnes vám uvařil“ je úplně prázdná ..... co je tohle pořádek? Tady nejsme na internetu, co když nás ten anonymní kuchař třeba otráví?“

„Dej pokoj, Somráku“ řekl Hofírek „Spolehlivě nás můžeš otrávit leda tak ty“.

„A hele - podívejte se“ přerušil je u okna stojící Baďouček. „Honorace přijela“. A opravdu, na parkovišti restaurace „Na vyhlídce“ právě zastavoval Jaguár. Z otevřených dveří vyskočil řidič, oběhl limuzínu, otřel flanelovou utěrkou okolí karosérie u zadních dveří a posléze je otevřel. Ze zadního sedadla se vynořil olysalý muž s baňatým nosem a rty, které by byly odulé i pokud by v nich nebyl vetknutý doutník o rozměrech balistické rakety. Celkový dojem falešné bodrosti silně popíraly pichlavé, ostražitě oči prozrazující člověka, který se dlouhodobě pohybuje mezi pakáží. Na sraz právě dorazil Jarda Pejša, politický podnikatel.

Pejša se rozhlédl po salóнку a zahlaholil: „Budte všichni pozdraveni, moc rád zas všechny vidím“. Vašek Brdlík ho přivítal a pohotově usadil mezi Jarolímkovou a Somáka, které oprávněně považoval za nejotravnější účastníky celého srazu. Zatímco ubohý pingl ještě nestrávil potyčku se Somákem, už se na jeho hlavu valila další pohroma.

„Jakou sladovou whisky z vašeho portfolia drinků mi můžete doporučit?“ otázal se ho autoritativně Pejša.

„No byla by tam Cutty Sark a Jim Beam“ kroutil se vrchní.

Pejša se zatvářil, jako kdyby dostal ránu pěstí mezi oči, což zas nebylo tak nepřípadné, protože nešťastný vrchní by asi takovou možnost rád využil. „Cože“ zasípal „Vy nevíte co je to single malt whisky? Říká vám něco Glenmorangie, Glenfiddich, nebo Laphroaig? A to jmenuji jen ty lacinější, protože chápu, že nic opravdu lepšího tu čekat nelze“ dodal, s opovržlivě ohrnutým spodním rtem se rozhlédl po sále a nakonec se otočil na Brdlíka se slovy: „Do jaké špeluňky jsi nás zavedl? Chápeš, že něco takového je hluboko pod mou úroveň?“

Brdlík raději ani hned neodpověděl – on sám sice nebyl zrovna nejžhavějším kandidátem Vatikánu na příští svatořečení, ale jinak to byl slušný a férový chlap, který měl už od školních let o Pejšově úrovni zcela jasno.

Pejšův otec byl řezníkem na náměstí v socialistické Masně a lidi dělil do dvou kategorií: tedy na ty, které potřeboval, nebo mohl něco někdy od nich chtít a potom na ty, kteří mu mohli být ukradení. Ti první měli nárok na pravou svíčkovou, vepřové panenky a řízky, ti druhí byli hodni leda tak nějaké flaksy na guláš, bůčku či konzervovaného luncheonmeatu z Číny, který neuvědomělý lid nazýval balzamovaným sovětským pohraničником. Kromě tajemství výroby mletého masa a sekané, při kteréžto výuce mladý Pejša občas blil a jednou dokonce i omdlel, ho otec učil jak zlehka nechávat palec přikrytý tlustým papírem o vysoké gramáži na váze, jak bodrým žvaněním odvádět pozornost od záměny dražšího masa za levnější, jak namáčet přes

noc trvanlivý salám do slané vody a nakonec i prachpodivné počty, které by uvedly v úžas nejednoho učitele matematiky. Na vyšším stupni vzdělávání pak přišly na řadu již předměty mnohem záluďnější, jako rozpoznávání agentů obchodní inspekce v davu, psychologie zákazníka-hejla, metamorfóza masa z nuceného výseku a kafilerii v prvotřídní zboží a následně i způsob antikonfliktního vyjednávání v případě maléru.

Přestože nakonec zasáhla sametová revoluce a mladý Pejša se nikdy řezníkem nestal, otcova výuka nepřišla nazmar ani v nejmenším. Lidé ještě cinkali klíči na náměstích, když otec a syn Pejšové již bušili na dveře příslušného úřadu se žádostí o zápis jejich firmy na dovoz starého oblečení z humanitární pomoci. Zdarma získanou a až na místo dopravenou humanitární pomoc pak, lehce odvšivenou, rozprodávali za lidovou cenu ve svých sekáčích a protože se deklarovali jako bohumilá neziskovka, neplatili daně. Pejšova starší sestra, která byla za své politické přesvědčení totalitním režimem persekvována, protože svůj nesouhlas s kolektivizací zemědělství projevovala částečným odbočováním finančních toků z jakéhosi JZD na svůj soukromý účet ve spořitelně, přišla s potěšením na to, že oproti socialistickému účetnictví skýtá kapitalistická výsledovka, rozvaha a podrozvahové položky netušené možnosti. A tak, když každoročně vyváděla z neziskovky slušný balík, vždy - jako bigotně založená osoba - operaci zakončila střelhibitou modlitbičkou za Klause, Havla a Zemana. Pravda, ti tři sice spolu nikdy moc dohromady nepasovali, ale Pejšovic rodina se už za totáče naučila vycházet s nejrůznějšími patrony.

Navíc, Pejšové měli strategický rozhled a tak, ještě mnohem dříve, než hadry začali dovážet i další podnikavci a na tržištích se objevila trička za šedesát korun přestříkaná pomocí šablony od místního zámečníka na originální Nike, Adidas, či Puma, změnili předmět podnikání. Vybaveni nyní již dostatečným kapitálem, nakupovali herní automaty a umisťovali je v nejrůznějších pohostinských zařízeních. Původní neziskovka i s Pejšovou sestrou pak sloužila jako transformační středisko povinného odvodu na dobročinné účely a její muž, který pro svou šikovnost při úpravách taxametrů vstoupil do taxikářské dvorany slávy pod přezdívkou Turbošmoula, začal automaty vyrobené v zemích s puritánskou legislativou upravovat tak, aby poměr vsazených částek a výher byl k majitelům automatů podstatně spravedlivější.

Podnik prosperoval, síť automatů rostla a v Pejšovic hernách se praly peníze pro nejrůznější podnikatele, jejichž činnost vyžadovala zachovávat nadstandardní obchodní tajemství. Také Turbošmoula se činil a jeho poslední technologický počín znamenal průlomové řešení na světové úrovni – výsledkem byl herní automat na S-karty, který strhával vsazené částky přímo z konta a umožňoval jít do povoleného debetu, tedy na dluh, který se automaticky vyrovnával z budoucích dávek a podpor v nezaviněné sociální nouzi, na které ovšem museli daňoví poplatníci teprve vydělat.

Jak už to ale bývá, i prosperující podniky mívají mnoho nepřátel, konkurentů a závistivců, proto bylo brzy jasné, že bez politické podpory to dál nepůjde. Starý Pejša se mezitím odebral do penze, ale v kontaktech na radnici ho mladý nejen nahradil, ale dokonce výrazně předčil. Pejšovic neziskovka dostala zvláštní statut nevládní humanitární organizace pro začleňování nepříznupůsobivých občanů do majoritní společnosti a získané státní dotace půjčovala přes nastrčené vajdy za lichvářský úrok hráčům, kteří pak vypůjčené peníze zanedlouho odevzdali na Pejšovic automatech zase zpět. Mladý Pejša tak dal na frak

všelijakým universitním chytrolínkům a vzdor jejich přesvědčení, že tohle není možné, realizoval v praxi finanční perpetuum mobile, kde rovnovážná bilance přísunu ze státního rozpočtu se automaticky rovnala odvodům do soukromé kapsy, aniž by bylo přitom třeba dodávat do systému nějakou práci. A postupně, jak se malí gauneři z komunální politiky postupně stávali velkými gaunery v politice celostátní, stoupal s nimi vzhůru i Pejša.

Tohle všechno Brdlík dobře věděl, protože jako úředníka na radnici jej Pejša kdysi dávno oslovil s lukrativní nabídkou. Dopadlo to tak, že Pejšu vyhodil – ovšem k jeho prospěchu. Ten pak zašel za jeho vedoucím a obchůdek s ním sfouknul za polovinu částky, než kterou hodlal nabídnout ze staré známosti Brdlíkovi. Ale Brdlíkovi nijak nepřitížil. Ať byl Pejša jakýkoliv, mstivý nebyl - ne proto, že by měl svědomí, ale jen věřil, že msta do obchodu nepatří a peníze nevydělává. Tak proč se namáhat. Brdlík proto teď jen navrhl, aby Pejša zkusil Starou mysliveckou, kterou - jako náhražku whisky - pili ve studentských letech za totáče.

A než přinesli Pejšovi zvláště jemnou specialitu, začala se ho Jarolímková vyptávat, jak si vede v solárním byznysu, protože správně odhadla, že u takové lumpárny by jen stěží mohl chybět.

„Nóóó ...“ protáhl Pejša „postavil jsem těch elektráren pět a zpětně zkolaudoval do předchozího termínu, aby měly nárok na tu nejvyšší výkupní sazbu. Něco to stálo, ale vyplatilo se to. Akorát nějaký šťoura se v místním tisku divil, jak mohla stát na fotbalovém hřišti elektrárna, když tam ještě rok po její kolaudaci kopali tu jejich pralesní ligu. Tak jsem ten plátek koupil, uveřejnil v něm omluvu za nemilou tiskovou chybu a pak zas prodal. Jenže potom ovšem začali dotace krapet snižovat a teď už je to celé na draka. Dokonce chtějí příspěvek na budoucí likvidaci panelů – taková drzost. Politici se začali bát a různě s tím vexlují ... není už oč stát“.

„A nebojíš se, že o ty elektrárny přijdeš? Nebo na nich proděláš? Oni po tom prej teď doopravdy jdou ....“.

Pejša nejprve vychutnal naivní otázku, potom dlouhého šluka ze svého Romeo y Julieta, nakonec vypustil kouř ke stropu, s převahou se usmál a pravil: „Pamatuj si – Pejšové jsou vždycky o krok vpřed – to je naše rodové heslo. Já ty elektrárny přece už dávno nemám. Prodál jsem je přes kyperskou společnost Vasky Slaboduchina nějakým hejlům z Belgie. Stejným způsobem, jako jsme kdysi s tátou prodávali česnekový salám polským turistům místo čabajky. No a teď prodávám i tu firmu s herními automaty. Už se do toho montuje moc lidí, kdekdo chce vybírat daně a odvody ... podplácet všechny, co mají velké oči, potom zdvihá provozní náklady a teď si k tomu všemu ještě připočti ty novináře ... Zrovna nedávno mi konkurent přeplatil jednoho investigativního redaktůrka, který nejprve ode mne bral pravidelné desátky, pak ale otočil a veřejně udělal ze mne lotra ... no, mám já tohle zapotřebí?“

Jarolímková, které zázračný způsob zbohatnutí spolužáka učaroval, se nechtěla nechat vzdát a vyptávala se dál: „No jo, ale co budeš teď dělat, když všechno prodáš?“

„Nyní jsem politický podnikatel“ odušil Pejša „Jak říká jeden můj známý bachař z Pankráce, taky mne především baví dělat s lidmi“.

„Odkud ho znáš - ty už jsi seděl?“ zeptal se podezíravě Somák.

„Ale kdepak – to já si jen pěstuji různé známosti ... člověk nikdy neví kdy je může jednou potřebovat, že?“

„Hmmm ... Pejšové jsou vždycky o krok vpřed ... jo, kdyby to tak mělo platit i v tomhle případě“ pomyslel si Brdlík, avšak moudře mlčel, protože nestál o zbytečný konflikt.

Jeho myšlenky přerušil Hustoles, který se optal, co takové politické podnikání obnáší.

Pejša se pohodlně rozvalil v křesle a tónem vesnického dědečka z doby národního obrození, který za temných zimních večerů vypráví vyjeveným vesničanům o napoleónských válkách, se pustil do vysvětlování.

„Podívejte – já to vysvětlím na příkladu. Představ si, Hustolesi, že jsi vysoce postavený politik, ovšem potřebuješ službičku – třeba stavební parcelu tam, kde se nesmí stavět, nebo tvému synovi sebrali řidičák, nebo jsi dostal hotové peníze se kterými by ses nerad chlubil, nebo potřebuješ bezúročnou – možná i nevratnou půjčku a vůbec všechny takové ty věci. Pokud máš rozum, tak ve své partaji za nikým nepůjdeš – to si rovnou můžeš objednat kudlu do zad ... dneska kámoš, zítra konkurent. A jít za nějakým primátorem, kterého moc neznáš, který je z jiné partaje, nebo nedejbože nezávislý? Bude tě to stát balík, čím bude nezávislejší, tím to bude dražší a považ to riziko“.

„No, jo – ale co teda bych měl dělat?“ zeptal se Hustoles čistě řečnický, protože žádná taková potřeba u něj na obzoru nebyla.

„Jít za mnou – pochopitelně“ oznámil Pejša vítězoslávně „Žádný papaláš, žádný primátor, žádný náměstek – ale člověk co má kontakty. Ani já za těmi papaláši často nechodím – jdu za obyčejným úředníkem co to vyřizuje a kterého mám pod palcem. Ten zná cvrkot, ví co jde a co ne a tak to připraví, zdůvodní, předloží a nechá nahoře podepsat“.

„A co když to ten pupík nahoře nechce podepsat?“

„Jo, pak se musí pustit chlup, ale moc často se to nestává – víš, co všechno musí tihle papaláši podepisovat? Kam by přišli, kdyby to měli všechno číst – kde by jim zbyl čas na golf, na vnitrostranické bitky, na poroty v soutěžích o královnu krásy, na vlastní sekretářky a služební semináře ve Francii? Já pracuju vědecky – mám to psychologicky podložené. Vem si psychologii takového úředníčka ... má přesně nalajnovaný život až do penze. U soukromníka může doufat ve velké povýšení, může dostat výhodné místo, ale u eráru ne – většinou nemá ty správné kámoše a tak jen kouká, jak mu chodí lidé odjinud dělat vedoucího. A ani ten vedoucí na tom není zas tak nějak extra. A do soukromna taky nemůže, protože se už odnaučil dělat. Takže vidí platový postup v jednotlivých třídách, vysezené místo ... má přesně spočítané kolik bere teď, kolik dostane za dva, tři, nebo deset let. A vedle toho vidí spoustu věcí, na které nikdy nebude mít. A v tu chvíli do toho přicházím já ...“.

„Takže - ty vlastně s těmi nejvyšším politiky ani nic společného nemáš?“

„Tak to zas prr. Samozřejmě, že mám – a se všemi. To je jistě nutné. Ale i tady se projevuje naše rodinná invence. Namísto sprostého uplácení v hotovosti mám lepší postupy. Víš co stojí takový roční paušál na exkluzivním golfovém hřišti? Ranec ... Ledaže bys byl můj host, pak to máš zadara. To hřiště jsem postavil z evropských fondů ... Bolejí tě zuby a nevíš kam se vrátit? Zavolej Pejšovi a za hodinu tě očekává profesor stomatologické fakulty co dláždí chrup největším hvězdám popmusic. Teda - pokud není zrovna na semináři na Havajských ostrovech, který čistě z humanitárních důvodů financuji. Nebo – velký úspěch mám se soukromým gymnáziem a vlastní obchodní akademií. To byste neřekli, kolik těch vysoce postavených lidí má vyloženě blbé děti. Kam nimi, když je nikde neberou? Brečet u ministra školství a vykoledovat si ostudu ... a když, tak vám je u nějaké státní maturity stejně vyhodí? A na rozdíl od ostatních soukromých škol, u nás platí školné jen studenti těch rodičů, se kterými se neznám – ta ostatní děcka jsou nadaná, mají stipendium a maturitu jistou již při zápisu do školy. Rozpočet mi pak dorovná kraj a po čtyři roky studia mi musí být tatínek hodně vděčný – taky co by člověk pro děti neudělal, že? Ale je to všechno v cajku, všechno košer a vopečovaný nejlepšími právníky a proto nějaký Imre nebo Atila na mne nemá ani náhodou“.

„A nezkoušeli na tebe taky odposlechy?“ zeptal se zvědavě Somák.

„Zkoušeli. Ten člověk od specializované firmy co mi chodí odběšovat kanceláře se pak strašně smál, když našel ty jejich štěnice. Že prej takovej šmejd jim musel dodat někdo, kdo měl u nich hodně dobré známosti. Potom jim ty pecky přemístil do hostince u Nožičků na záchod a ke stolu štamgastů. Ono jim pak trvalo čtyři měsíce, než na to přišli ... celou tu dobu je mátl hlavně to splachování. Vinou nekvalitní techniky to vypadalo jako mořský příliv a oni to pak schválně nechali utéct do médií, jako záznam z porady v Toskánsku. Mezitím ovšem dali tři jejich specialisté výpověď, protože už nevydrželi osm hodin denně poslouchat ty hrozné kecy a další z nich se z toho pomátl a dostal na to invalidní důchod, když předtím odmítl místo psovoda.“

„A jak to celé nakonec dopadlo?“ byla zvědavá Hamáčková.

„No – měli kliku. Když už byli jejich šéfové našťvaní a ptali se co jako z toto bude, tak se zrovna na záchodě domlouvali dva metaři, co v ulici vykonávali veřejně prospěšné práce, jak ukradnou kolo. Tak si pro ně přijeli se třemi obrněnými transportéry, protiletadlovým kulometem Oerlikon a stíhacím krytím, které zajišťoval podzvukový bitevník L-159 pro tento účel vytažený z naftalínu“.

„To mi pověz, jak tohle můžeš všechno vědět“ zeptal se nedůvěřivě vojensky vzdělaný Somák.

Pejša se krátce zasmál: „Vyprávěl mi to potom ten chlapík od toho zvláštního útvaru, co mne hned na začátku přišel upozornit, že na mne chystají ty štěnice ... ale on byl moc spokojený. Já umím být velkorysý.“

...

Za okny už byla dávno tma, chvíle černé hodinky už minula, Pejša se rozloučil a odcházel ke svému Jaguáru. Oknem bylo vidět jak šofér opět úslužně otevírá dveře, pak je za Pejšou

zaklapl, sám naskočil za volant a Jaguár prudce vypálil z parkoviště. Když jeho koncová světla zmizela za zatáčkou, Brdlík se udeřil ho hlavy a zaúpěl.

„Zas nám jeden utekl bez placení ... minule Láďa Hébl, dnes Pejša. To se na to tedy vykašlu. Zrovna na něj abychom se teď všichni skládali.“

Jarolímková se rozbřečela: „Jestli budu muset platit víc než tři stovky, tak nemám. Zeťák je příšerný škrt a já si ve škole moc nevydělám“.

K překvapení všech řekl Somák: „Já to za ni zatáhnu ... abyste věděli - smysl pro pořádek a pro to, co se patří, má někdy i své lepší stránky“.

Vašek Brdlík přivolał vrchního, aby se ho zeptal na konečnou sumu.

„Tak kolik budem platit?“

„Nic – všechno i s královským tuzérem vyrovnal ten pán, co právě teď odjel v tom Jaguáru“ řekl vrchní a uklonil se.

Poprvé za celý večer všem došla řeč a beze slova se po sobě dívali. Nevěděli zda se mají radovat či brečet.